

Сведоци смо како се систематично и са свих страна напада наша традиција, историја и наш начин живота. Једном речју, све што има предзнак српско: као што је црква, војска, историја, обичаји, ћирилица, трпи непрекидне, што директне што посредне ударе од стране оних који са позиција секуларног хуманизма верују да је све традиционално по себи лоше и негативно. Нарочито ако је то традиционално при том и наше, српско.

Један од путева урушавања остатака традиционалног начин живота и погледа на свет је промовисање нових декадентних схватања, обичаја и правних прописа. Крајњи облик модерног индивидуализма је саможиви егоизам човека-потрошача и опсесивно трагање за личним задовољством. Породица и породичне вредности су или исмеване, или проглашене за нешто примитивно и негативно. Насупрот томе се промовишу модели понашања који су за „ћутљиву већину“ нешто страно, а неретко и ненормално.

Промовисање промискуитета или сексуалних перверзија као нечег нормалног долази не само више из сфере опскурног полусвета, већ то отворено промовишу владе, универзитети и медији. Стога ни не чуди што у Унесковом водичу за образовање деце која иду у ниже разреде основне школе имамо промоцију мастурбације као нечег нормалног, па и пожељног или, пак, да се девојчицама са нешто преко десетак година усађује у ум да је абортус нешто „ок“.

Стога је за нас ова најављена „геј парада“ заправо само један камичак у мозаику савременог постмодерног нихилизма који разара заједнице (породице, рођачке заједнице и народе) и растаче националне и религијске идентитете. Све то јер је моћном капиталу и политичким центрима глобализма у интересу да ослабе традиционалне вредности на којима почивају националне заједнице и државе као препреке потпуном тријумфу глобалног мегакапитала. Стога су неретко омладински, анархистички или „сексуални“ покрети и њима сродне моде најчешће несвесна средства глобалистичких процеса и пројеката разбијања аутономних заједница и традиција (нација, држава, верских заједница). По старом римском начелу „завади па владај“ подстрекава постојеће и генерише нове поделе и конфликте како би лакше успоставио и задржао контролу над заједницама. Када је нека заједница подељена по многим линијама поделе, она готово

без отпора бива „интегрисана“ – усисана од стране структура моћи.

Када се ово зна, онда је јасно да нама овде није циљ да говоримо о тим јадним изманипулисаним хомосексуалцима, и о томе какав је то психосоцијални поремећај чега су и они свесни, већ ћемо настојати да се бавимо позадином оваквих „позадинских“ активности. Или српски речено ко то и због чега подржава ту и такву геј параду.

Осим геј лобија који је прилично јак у медијима, култури и политици, а нарочито у садашњој влади који по природи „гура“ и намеће своју идеологију и начин живота као нешто нормално, па чак и „фенси“ постоје и стрејт кругови који су у игри око овога срамног пировања. Многи не желе да буду проглашени као назадни и примитивни, па се присиљавају да подрже нешто што у себи презиру или барем прикрију своје праве ставове. Осим ове тираније моде којој нарочито лако подлеже наша малограђанска и паланачка елита, имамо посла и са директним условљавањима. Наиме, под притиском ЕУ и они политичари којима се приватно све ово гади морају да запуше нос и да „одраде параду“ да би им се на неком списку у Бриселу и Вашингтону убележио један плус. Верујемо да је министру полиције да је друга ситуација било лако да забрани оваку бизарну манифестацију, али пошто су евроинтеграције у питању – ништа није тешко.

Занимљиво је да је испровоциран позивом да се придружи „шареној колони“ градоначелник Ђилас рекао да он не одобрава манифестације овог типа што је и најоштрије противљење неког из владајуће коалиције. Но, осим њега, владини политичари су попут министра Чиплића („Србија је сазрела за овако нешто“) или помоћника министара подржали геј параду или пак „мудро“ ћуте. Не рачунајући на Чедин ЛДП који ће очекивано узети учешћа у „паради“ (некад смо имали параде мушкараца у чизмама, а сада чекамо ове у штиклама) ни у опозицији не чујемо превише гласова отпора. Чини се да је „ферман из Брисела“ свима стигао те да је мало оних који би ризиковали да се замере „Европи“.

Стога су нам јасне изјаве министра за људска и мањинска права Чиплића да ће држава пружити сву „логистичку подршку да та манифестација прође без проблема и да се уставна слобода (учесника параде хомосексуалаца) промовише на несметан начин“ – па додаје да је, за Србију, геј парада „промоција толеранције и слободе“. Министарство, по речима министра, а тиме и влада, дају моралну и политичку подршку паради хомосексуализма. То ће како рече „легитимисати Србију колико је спремна да поштује и толерише различитости“.

Осим логистичке подршке коју даје влада директно учешће би требали да имају и неки функционери владе и опозиције. Одавно је најављено да би учешће у хомосексуалној поворци требао да узме и Марко Караџић државни секретар у министарству за људска и мањинска права. Поред тога, по изјавама које нису демантоване, очекује се да се на „паради“ појави неки политичар ЛДП-а, вероватно не Чеда да не би угрозио позицију у „стрејт“ делу бирачког тела, пошто су они познати и као једина странка која кокетира и са правима људи „друге сексуалне оријентације“. Такође, очекује се појављивање неког из Кораћеве СДУ, а вероватно и неког из Чанкова аутономашке ЛСВ. Осим тога, Егзит и Борба дају јавну медијску промотивну подршку, а како видимо Б92 и у мањој мери и други медији неформалну промоцију. Дакле, многи су активно укључени у кампању, а при томе се строго пази да у медијима нема запаженијег присуства оних представника већинске Србије који мисле другачије.

Оно што је занимљиво је да су неке познатије организације које промовишу хомосексуализам у Србији изашле из организације ове „параде“. Говори се о спору око поделе донација које су издашне, јер је у питању „европска толеранција“, али и око разлика у вези концепта овог у свету највећег кич перформанса. Оно што може да се закључи је да, осим свађе око новца и колико ће се ко промовисати, очигледно постоји и политичка позадина приче. Нека удружења хомосексуалаца не желе да буду политички изманипулисана и искоришћена од неких странака и министарстава да би на њима скупљали поене. При томе, изјаве неких, сведоче и да су свесни да их неко преко ове провокације гура у конфликт не само са навијачима, већ и са већинском Србијом. Дакле, неки су свесни како они служе промоцији неких партија, али и провокативним наступима стварају анимозитет према себи и стварају непотребне тензије. Шта год од овога био примарни разлог подела и раскола можемо рећи и да су, ако ни због чега другог, због тога и гејеви „Срби“.

Е, сада да видимо ко је против геј параде. Осим навијачких и националних организација и група, то је и по истраживањима јавног мњења већина од 82 процента становништва. Но, кога то занима у проевропској влади, јер она не ради оно што је воља народа, већ оно што јој наложе бриселски комесари и вашингтонски комаданти. Демократско је, по њиховом схватању, оно што је модерно и европско – дакле, оно што диктира најновија политичка или медијска мода са Запада.

Ово је лето прошло у знаку геј парада у региону (Загреб, Будимпешта...) које су прошле како тако, без већих инцидената. Једино је она у Москви одлучном вољом градоначелник и одлучним ставом цркве спречена. Пошто је код нас, као у Москви, јавност против таквог испољавања „различитости“ и стога и није било до сада геј парада (не рачунамо покушај 2001) и наши политичари и врх цркве би требали размислити како да се спречи, ако ништа друго, могућа конфликтна ситуација, јер је ово манифестација

високог безбедносног ризика. Мислимо да ни министру полиције није у интересу да насилно разбија врло вероватни протест навијачких и патриотских група, те би стога забрана или измештање геј параде из центра града због могућих сукоба било прихватљиво решење. Исто тако, верујемо да никоме ко овој земљи жели добро није интерес да се у ово тешко време велике кризе јавност додатно узнемирава и дели.

Но, код нас не постоји свест о политичкој штети коју би могао проузроковати такав конфликт, а камоли о дубинској и дугоричној штети од промовисања система вредности који је у супротности са нашим народним и традиционалним схватањем живота. Није, дакле, реч о борби за права хомосексуалаца, већ у наметању једног бизарног и деструктивног погледа на свет, пре свега српској омладини. Свако од тих кратковидих ће рећи: „па добро, шта фали, пустимо их нек се шетају, каква штета од тога?“. Али ако им се предочи оно упутство Унеска и то да ће њиховој деци у школи у оквиру промоције толеранције бити наметнуто да је „геј ок“ онда би се и замислили. А ако би им представили могућност да рецимо њихов синчић због такве климе у медијима и друштву можда за неколико година доведе свог „дечка“ у кућу или пак да им ћерка говори да ће абортирати то би их погодило.

Но, нажалост, медији не говоре о тим и сличним последицама промоције хомосексуализма и других „слобода“ у нашем друштву, већ причу мање више свесно воде ка „шареним парадама“ у којима су голишави мушкарци у штиклама све што се види. Избегавају да кажу истину да је ово директна провокација и понижавање већинске Србије, те да им циљ „преваспитавање“ целог друштва према најновијим евро-геј стандардима. Никако не треба заборавити да се све то дешава овде и данас и да ће имати последице на животе нас и наших ближњих. Дакле, и поред све силе која стоји иза промоције хомосексуалне моде, сви смо ми мање или више одговорни ако „они“ победе јер се нисмо освестили на време.